

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **W. A. E. A. Z.**
narozen X
státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika
zastoupen advokátem Mgr. Umarem Switatem
sídlem Dědinova 19, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2020, č. j. OAM-634/ZA-ZA11-LE26-2020

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Průběh správního řízení

1. Dne 25. 9. 2020 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k žádosti dne 6. 10. 2020 uvedl, že je berberské národnosti, je schopen se dorozumět anglicky, arabsky a francouzsky. Vyznává sunnitský islám a od roku 2016 je členem organizace *Mouvement pour l'autodétermination de la Kabylie* (Hnutí za autonomii Kabýlie; dále jen „MAK“). Je ženatý, jeho manželka je Ukrajinka a žije v Praze, kde má trvalý pobyt. Mají spolu syna (nar. 2019), který je občanem Ukrajiny po matce a má také povolen trvalý pobyt v České republice. Žalobce přicestoval do České republiky v únoru 2018 na základě francouzského turistického víza. Již dříve (prosinec 2015 a červenec 2016) navštívil Francii a následně pobýval i v České republice (v prosinci 2016 a od července do října 2017). Ještě dříve (2011 a 2014) mu byla udělena francouzská a turecká víza. Jeho zdravotní stav je velmi dobrý. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že mu v Alžírsku bylo mnohokrát vyhrožováno. Vše začalo v roce 2016, kdy studoval na vysoké škole a s kamarády byl členem organizace MAK. Jejím cílem je nezávislost a demokracie berberského území. Organizovali mnoho aktivit, např. vyráběli a rozdávali letáky a pořádali demonstrace. K první demonstraci došlo dne 5. 2. 2016. Organizovali je zhruba každý měsíc. Dne 6. 6. 2016 byl poprvé zbit policií. V červenci 2016 byl poprvé v Paříži, kde má MAK svou kancelář. Potkal se tam s mnoha členy a mluvili o jejich cílech. Poté se vrátil do Alžírsku a pokračoval v organizaci manifestací. V říjnu 2016 mu bylo poprvé vyhrožováno. Volali mu z neznámých čísel, obdržel mnoho dopisů a textových zpráv. V roce 2018 skončil s organizací manifestací, ale po celou dobu byl členem MAK. Jeho rodina o něj měla velké obavy. Do dnešní doby dostávají dopisy a u jeho rodičů zjišťují, zda je doma či nikoliv, ptají se, kde je. Pokud by se vrátil domů, tak jej zabijí.
2. Dne 6. 10. 2020 byl se žalobcem proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že do České republiky přicestoval dne 22. 2. 2018. Jeho rodiče a sourozenci žijí v Alžírsku. V České republice vyrostla a studovala jeho manželka, která zde podniká a má zde s rodinou dům. On přicestoval v únoru 2018 na francouzské vízum, poté zde pobýval nelegálně. Potkal zde jednoho Ukrajince, který mu řekl, že pokud mu zaplatí, zajistí zde žalobci povolení k přechodnému pobytu. Po půl roce mu Ukrajinec sdělil, že je to v řízení. Žalobce se šel informovat k žalovanému a zjistil, že v jeho věci žádné řízení neprobíhá. Proto šel s advokátem na policii v Praze, kde podal žádost a čekal. Cizineckou policií bylo rozhodnuto o vyhoštění, proti kterému se odvolal. Z toho důvodu dostal výjezdní vízum, jehož platnost však již vypršela. Když dostal výjezdní příkaz, rozhodl se požádat o mezinárodní ochranu. Uvedl, že měl ve své vlasti potíže se státními orgány, byl několikrát zbit. Při vycestování žádné problémy neměl ani nebyl oficiálně trestně stíháný, přestože jej policie dvakrát zadržela. Rozhodl se stát členem organizace MAK, neboť souzní s jejími cíli: chce, aby berberský region byl nezávislý a demokratický, zejména aby byl nezávislý na zločinném alžírském režimu. Bylo pro něj snadné se stát členem, neboť jeho strýc, se kterým si je žalobce blízký, se s mnoha jinými členy zná. Jeho matka také pochází z berberské oblasti. Členem MAK se stal přes kontakty v Paříži. Mezi aktivity, jež organizoval v rámci MAK, patřilo scházení se s kamarády z univerzity či rozdávání letáků. Někdo z berberského regionu také např. přijel do Alžíru. Všechny jejich demonstrace byly nenásilné. Demonstrace byly organizovány tak, že rozdali letáky, na nichž byl čas a místo demonstrace. Pak se sešli např. na náměstí a třeba s transparenty pochodovali nebo jen stáli na místě. O uskutečnění demonstrací rozhoduje MAK. Žalobce byl hlavní osobou MAK v Alžírsku, neboť on byl v kontaktu s lidmi z MAK v Paříži, on byl první mezi svými přáteli, kdo MAK kontaktoval. Konkrétně byl v kontaktu s člověkem jménem Amin, jehož přímení nezná, ale byl jedním z nejstarších členů MAK, dále s dalším členem jménem M., jeho příjmení však také nezná. Demonstrace se konaly zpravidla v úterý. Kolik jich konkrétně bylo, neví, ale mohlo jich být

zhruba 11 za rok. Žalobce vždy v souvislosti s organizací demonstrací pouze rozdával letáky. Uvedl, že mu kvůli těmto aktivitám bylo mnohokrát vyhrožováno a je mu vyhrožováno doposud. V červnu 2016 byl také zbit policií. Ten den probíhala demonstrace, jednalo se o třetí či čtvrtou demonstraci. Začali vykřikovat výzvy na podporu osvobození Kabylie a měli berberské vlajky. Poté přišla policie s obuškami a začala je bít po nohou a do zad. Všichni se rozutekli, žalobce se schoval v nějaké budově. Tím to skončilo. Po tomto incidentu byl zbit ještě dvakrát. Stalo se to dvakrát v květnu 2017, když byl zadržen policií v průběhu demonstrace. Poprvé jej tam drželi celý den do večera, podruhé i přes noc. Proto se rozhodl, že odjede za manželkou. V červenci 2017 jel poprvé do České republiky a oženil se zde. Chtěl si tehdy vyřídit povolení k pobytu a žalovaný mu sdělil, že si musí požádat o sloučení rodiny z území Alžírsko. Když se následně vrátil, skončil s organizací demonstrací s výjimkou jedné v lednu 2018. Nadále se již pouze stýkal se svými přáteli. Jako důvod zadržení mu bylo řečeno, že demonstrace nejsou nenásilné a že nesmějí vykřikovat jejich hesla. Alžírsko je dle žalobce demokratické jen na papíře. Demonstrace se konaly v centru Alžíru, na náměstí Audin. V roce 2017 jich žalobce uspořádal 8. Účastnilo se jich 40 – 50 osob. Jejich demonstrace nebyly povolené, neboť by jim je státní orgány nepovolily pořádat. V rámci demonstrací se nehlásili ke hnutí MAK, ale dle žalobce policie a vláda ví, že se jednalo o skrytou aktivitu MAK, neboť jejich cíle se shodují. O žalobcově účasti ve hnutí MAK ví v Alžírsku pouze jeho rodina a blízcí kamarádi. Je mu vyhrožováno od června 2016, výhrůžky byly anonymní (např. formou sms zpráv, avšak když volal zpět na číslo odesílatele, odesílatel vždy zavěsil). Vyhrožovali mu, že pokud nepřestane s demonstracemi, ublíží mu. S ohledem na to, že nepřestal, mu začali vyhrožovat zabitím. Vyhrožování nikdy nenahlásil, bál se jít na policii, řekl o tom jen svým kamarádům. Uvedl, že po svém návratu z Francie do Alžírsko v roce 2016 již žádné potíže neměl. Stejně tak neměl žádné potíže, když se do vlasti vrátil z České republiky v říjnu 2017. V případě návratu se však obává zabití. Také by byl ohrožen život jeho manželky a jejich syna, kteří by jej do vlasti následovali. Ve vlasti jej stále někdo hledá (i po dvou letech, co pobývá v České republice) a vyptávají se na něj. Tyto informace má od rodiny (když volají, tak pláčou, že se po něm někdo ptá). Pokud jej chytí, tak jim neunikne. Neví však, kdo konkrétně jej hledá. Žalobce ty osoby nezná a ony se nikdy neidentifikovaly. Uvedl také, že má v České republice manželku, která je křesťanka a své náboženství by v islámské zemi nemohla praktikovat. Navíc je žalobcův život v Alžírsku v ohrožení, což by mělo dopad na celou rodinu. Uvedl, že po svém příjezdu v roce 2018 si nejprve pokusil zajistit povolení k pobytu, hledal si advokáta, ale bohužel ztratil čas kvůli zprostředkovateli z Ukrajiny. Kdyby si tenkrát vyřídl povolení k pobytu, už se neměl v plánu vracet do Alžírsko. Dále uvedl, že pro něj není možné se s rodinou přestěhovat na Ukrajinu, neboť celá rodina manželky žije zde a podnikají zde. Prostředky na obživu dříve obstarávala jeho manželka prací, nyní dostává rodičovský příspěvek. Jeho rodina mu občas poslala peníze. Závěrem řekl, že si zde přeje pracovat, starat se o rodinu a chce, aby jeho syn žil jako normální člověk, bez obav.

3. Z oddacího listu vyplývá, že žalobce uzavřel manželství dne 30. 10. 2017 v Říčanech. Z rodného listu pak soud zjistil, že žalobci se narodil syn dne 30. 10. 2019 v Praze.
4. Součástí správního spisu je dále
 - zpráva žalovaného ze dne 9. 4. 2019 nazvaná: „*Alžírsko, Hodnocení Alžírsko jako bezpečné země původu, stav: duben 2019*“,
 - zpráva žalovaného (zprostředkována přes Zastupitelský úřad Alžír) ze dne 16. 6. 2017 nazvaná: „*Alžírsko, Hnutí za autonomii Kabylie (MAK), Postoj alžírských státních orgánů vůči ateistům, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí*“ a
 - zpráva žalovaného ze dne 5. 1. 2017 nazvaná: „*Alžírsko, Vztah Berberů a Arabů na území Alžírsko*“.

5. Dne 19. 11. 2020 se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí. K případnému doplnění důkazů sdělil, že jeho advokát již zaslal dokumenty, z nichž plyne, že berberové jsou v Alžírsku diskriminováni.
6. V přípisě žalovanému ze dne 16. 11. 2020 žalobce namítl, že zprávy, které si opatřil žalovaný, jsou neobjektivní, zastaralé, neaktuální a nejedná se o zprávy nezávislých organizací. Navrhl, aby bylo řízení doplněno o zprávy a články ve francouzském jazyce, které přiložil k vyjádření. Uvedl, že žalovaný by taktéž měl doplnit dokazování o články nezávislých organizací (uvedl např. Amnesty International, Human Rights Watch). Uvedl, že spisový materiál není způsobilý k prokázání skutečné situace v zemi původu žalobce. Taktéž by se žalovaný měl vypořádat s obsahem usnesení Evropského parlamentu ze dne 28. 11. 2019 o situaci v oblasti svobod v Alžírsku [2019/2927 (RSP)]. Usnesení obsahuje výčet porušování jednotlivých lidských práv v zemi, která nemá nezávislé soudnictví, ve které dochází ke svévolnému zatýkání a zastrašování ze strany soudních a legislativních orgánů, ve které jsou porušována práva žen, práva menšin, ve kterém je porušována svoboda myšlení, náboženského vyznání, ve které dochází k nepřiměřenému použití síly donucovacími orgány, apod. Uzavřel, že žalobce je Berber a jeho postavení v Alžírsku je svízelné.
7. Součástí správního spisu jsou podklady, jež žalobce zaslal ve francouzštině přeložené do českého jazyka. Součástí je obrázek, u něž je nápis: „*Protikabylskému rasismu se v Alžírsku daří*“, článek ze dne 19. 4. 2020 nazvaný: „*Alžírská armáda se protikabylským rasismem netají*“, jež pojednává o „velké čistce“ uvnitř alžírské armády, při níž mělo dojít k povýšení protikabylského rasismu na „nejvyšší ctnost“ (dostupný také zde: <https://m.le360.ma/monde/le-racisme-a-lencontre-des-kabyles-ouvertement-assume-dans-larmee-algerienne-213578>). Dále žalobce zaslal článek ze dne 7. 12. 2019 nazvaný: *Aféra „aktivisty MAK“ zatčeného v Alžíru: Veřejnoprávní média lžou*, (dostupný také zde: <https://www.inter-lignes.com/affaire-du-militant-du-mak-arrete-a-alger-les-mensonges-des-medias-officiels/>) a článek ze dne 26. 5. 2016 nazvaný: „*Ahmad Gaïd Salah zneužívá alžírskou armádu a vybrožuje MAK i Kabylii*“ (dostupný také zde: https://www.siwel.info/ahmed-gaid-salah-instrumentalise-larmee-algerienne-et-menace-le-mak-et-la-kabylie_8221.html).
8. Správní spis následně doplnil také žalovaný, a to o zprávy ČTK týkající se smrti generála Saláha (ze dne 23. 12. 2019), omilostnění 6 000 alžírských vězňů prezidentem (ze dne 6. 2. 2020) a změn alžírské ústavy schválených v referendu (ze dne 11. 2. 2020).
9. Dne 8. 12. 2020 se žalobce seznámil s doplněnými podklady. Uvedl, že před pandemií koronaviru se v Alžírsku protestovalo, nyní to z důvodu pandemie nelze, avšak po odeznění se opět bude protestovat. Alžírsko podle něj není bezpečná země. Během demonstrací policie zatkla několik osob a žalobce si byl jist, že pokud by tam nějaký Berber vytáhl svoji vlajku, tak by ho zastřelili. Není pravda, že je Alžírsko bezpečné. Nežádal doplnit dokazování, avšak uvedl, že pokud se vrátí do Alžírska, mohli by jej zabít. Jeho syn by pak musel vyrůstat bez otce. Také jeho manželka s ním nemůže do Alžírska, je křesťanka. Žalobce nemůže být bez svojí rodiny. Chtěl by, aby mu česká vláda dala šanci. Žije zde legálně, nedělá problémy, chce jen žít v míru jako Čech a pracovat pro svou rodinu.
10. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 12. 2020 zamítl žádost žalobce podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodnou. Připomněl, že Alžírsko je ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 328/2015“) bezpečnou zemí původu. V Alžírsku obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům či k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě ozbrojených konfliktů. Žalovaný vyšel ze zpráv o zemi

původu pojednávajících o politické situaci a stavu lidských práv a shledal, že Alžírsko je možné považovat za bezpečnou zemi původu. Co se týče tvrzených problémů s výhrůzkami ze strany neznámých osob, žalovaný konstatoval, že tyto v žádném případě nelze shledat za důvod svědčící o tom, že by Alžírsko nebylo možné v případě žalobce považovat za bezpečnou zemi původu. Samotné anonymní telefonické výhrůžky bez dalšího nedosahují takové intenzity, aby bylo možné je považovat za zásah do základních práv žalobce na úrovni pronásledování či vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Žalobce sice uvedl, že mu bylo vyhrožováno ublížením či dokonce zabitím, on však v organizaci demonstrací pokračoval a k ničemu takovému nedošlo. Žalovaný připomněl, že původcem pronásledování má být veřejná moc. Žalobce však uvedl, že se jedná o soukromé osoby. Původcem pronásledování by mohly být i soukromé osoby za předpokladu, že veřejná moc není schopna či ochotna poskytnout proti takovým osobám ochranu. Žalobce se však na veřejnou moc se žádostí o ochranu nikdy neobrátil. Mezinárodní ochranu je však možné poskytnout jediné v případě, že by byla pomoc žadateli odeprána veřejnou mocí jeho domovského státu. Ze zprávy ze dne 9. 4. 2019 „*Alžírsko, Hodnocení Alžírska jako bezpečné země původu, stav: duben 2019*“ vyplývá, že Alžírsko je plně funkční stát splňující základní demokratické principy se systémem opravných prostředků proti porušování lidských práv.

11. Dále žalovaný uvedl, že ze shromážděných podkladů plyne, že nedochází k pronásledování Kabylů či členů MAK. Ačkoliv se žalobce pokládá za „hlavní osobu MAK v Alžírsku“, předpokládá to pouze na základě toho, že ze svých přátel byl první, kdo kontaktoval členy MAK ve Francii. Z jeho dalších výpovědí však plyne, že je v podstatě řadovým členem. Z podkladů pak dále plyne, že ze strany alžírských státních orgánů je zjevná snaha o respektování berberských kulturních požadavků (jejich jazyk se stal oficiálním jazykem Alžírska, učí se jím tedy ve školách a je možné v něm komunikovat s úřady, apod.). Dále žalobce sice zmínil, že byl zbit policií, avšak nebyl nucen vyhledat lékařskou pomoc (minimálně to nezmínil) v jednom případě z místa dokonce jen utekl a „tím to skončilo“. Policejní násilí tedy nedosahovalo takové intenzity, aby bylo možné jej považovat za pronásledování či hrozbu vážné újmy. Dle jeho výpovědi došlo k policejním zásahům z důvodu, že demonstrace měly být nenásilné a demonstranti neměli křičet svá hesla. Pakliže se domníval, že jeho zadržení nebyla na místě, mohl se obrátit na alžírské státní orgány. Ačkoliv Alžírsko má jisté rezervy, co se týče snah o ochranu lidských práv, činí v této oblasti progresivní kroky a dokonce je signatářem mnoha mezinárodních smluv o ochraně lidských práv. Nadto žalovaný poukázal na to, že žalobce již více než 3 roky pro MAK absolutně žádné aktivity nevyvíjí. Žalovaný také odkázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 29. 4. 2019 ve věci A. M. proti Francii, č. 12148/18, z něhož podle něj vyplývá, že v Alžírsku od roku 2015 došlo k zásadnímu institucionálnímu a legislativnímu vývoji, zahrnujícímu také změny ústavy, v důsledku čehož došlo k posílení základních lidských práv a svobod obyvatel. ESLP dle žalovaného konstatoval, že v případě Alžírska není na místě obava z porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“). Pobyt rodiny žalobce v České republice není možné považovat za důvod, pro který by Alžírsko nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu. Tyto skutečnosti jsou z hlediska důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany zcela irelevantní. Stran žalobcova nezletilého syna žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 33, podle nějž v případech, kdy žádost není věcně projednána (tedy i v případech dle § 16 odst. 2 zákona o azylu), není zohlednění nejlepšího zájmu dítěte předmětem zkoumání. Posouzení nejlepšího zájmu dítěte je vyhrazeno pro meritorní rozhodování. Žalovaný také připomněl, že mezinárodní ochrana je zcela specifický institut, který nemá sloužit k legalizaci pobytu na území České republiky. Pro tyto účely mají cizinci využít institutů zákona o pobytu cizinců. Žalovaný také poukázal na to, že žalobce do Evropské unie jezdí pravidelně od roku 2015, ale o mezinárodní ochranu požádal až v roce 2020. Přestože žalobce měl dle svých slov potíže v souvislosti s MAK již v roce 2016, opakovaně se vracel do Alžírska a až v roce 2018 vycestoval za manželkou. Patrně tedy své potíže nepovažoval za natolik zásadní a necítil se bezprostředně

ohrožen. Současně je evidentní, že Alžírsko o jeho stíhání nestojí, neboť jej nechalo bez potíží letecky cestovat na základě vlastního cestovního dokladu. Jeho opakované cesty do Evropy a zpět zcela jednoznačně odporují jeho tvrzení, že ze své vlasti utíkal v obavách o holý život. Pakliže by tomu tak bylo, žalobce by žádost podal již po svém příjezdu do Evropy. Žalobce rovněž výslovně uvedl, že se rozhodl žádat o mezinárodní ochranu až po udělení výjezdního příkazu. Žalobce tak dle žalovaného svou žádost podal zcela účelově – k legalizaci svého pobytu na území. K tomu však řízení o mezinárodní ochraně neslouží. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že neshledal důvod, resp. žalobci se nepodařilo prokázat, že právě pro něj jeho zemi původu není možné považovat za bezpečnou. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek § 16 odst. 2 zákona o azylu a v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu neposuzoval, zda žalobce splňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. Stejně tak s ohledem na to, že žádost shledal zjevně nedůvodnou, neposuzoval, zda žalobce uvádí důvody svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování (§ 12 zákona o azylu) nebo nebezpečí vážné újmy (§ 14a zákona o azylu).

Shrnutí žaloby

12. Žalobce úvodem žaloby odkazuje na svoji argumentaci ve správním řízení. Domnívá se, že žalovaný se s ní správně nevypořádal. Žalovaný dospěl k nesprávnému závěru ohledně bezpečnostní situace v Alžírsku, neboť vycházel pouze z vlastních zpráv, ze zpráv ministerstva zahraničních věcí a ČTK, které nejsou dostatečné a nevystihují skutečný stav v zemi. Zprávy označil za tendenční a neaktuální. Navrhl, aby soud opatřil aktuální zprávy nezávislých mezinárodních organizací o stavu porušování základních lidských práv a náboženských svobod v zemi.
13. Ke svým osobním poměrům uvedl, že na území České republiky žije jeho manželka a nezletilý syn, oba na základě povolení k trvalému pobytu. Žalobce má na území České republiky kvalitní rodinné a sociální zázemí. Žalobcova manželka jej odmítá následovat do Alžírska, neboť Alžírsko nepovažuje za bezpečnou zemi. V Alžírsku podle ní dochází k porušování základních lidských práv, zejména práv žen, které žijí v područí svých mužských příbuzných. Manželka žalobce je křesťanka a svou víru nemůže v Alžírsku praktikovat bez tvrdých perzekucí, obzvláště s ohledem na to, že její manžel (žalobce) je muslim. Žalobce se svou původní rodinou udržuje pouze formální kontakt a rodina jej informuje o tom, že je stále v hledáčku místních úřadů z důvodu svého členství v MAK (organizace demonstrací a ve správním spise popsané aktivity). Žalobci v důsledku uvedeného hrozí zatčení, bití a pronásledování. V případě návratu by také žalobce a jeho rodina byli ohroženi útoky ze strany místních obyvatel, kteří nejsou schopni pochopit základní principy demokracie, náboženskou toleranci a emancipaci žen. Státní orgány je přitom nebudou schopny ochránit, protože útoky lze očekávat i z jejich strany. Žalobce je přesvědčen, že mu v Alžírsku hrozí kruté a nelidské zacházení, přičemž původní rodina mu není schopna pomoci ochránit jej a ubytovat jej. Žalobce také zpřetrhal vazby k zemi původu a pevné vazby má pouze zde. Je silně citově fixován na svou manželku a syna, které není schopen opustit. Přizpůbil se evropskému stylu života, asimiloval se a plně se zde integroval. Žalobce není schopen změnit tento zažitý způsob života, která je pro alžírskou společnost nepřijatelný. Rozhodnutí proto představuje zásah do jeho soukromého a rodinného života. Výkon napadeného rozhodnutí by pro žalobce znamenal zpřetrhání jeho nejbližší rodinné vazby a odloučení od blízkých osob. Žalovaný je povinen se kdykoliv v průběhu řízení zabývat všemi skutečnostmi, které jsou významné k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalovaný však nevzal v úvahu délku pobytu žalobce na území ani pevné rodinné vazby a nezohlednil postoj manželky.

14. Žalobce poukázal na to, že by se v zemi původu ocitl jako cizinec. Bez své rodiny, bez možnosti ubytování a bez možnosti finančně zajistit svou rodinu. Domnívá se, že by mu měla být udělena mezinárodní ochrana alespoň ve formě doplňkové ochrany, neboť u něj existují důvody hodné zvláštního zřetele. Neudělení by znamenalo rozbití rodiny, které by jeho manželce a synovi způsobilo nenapravitelnou psychickou újmu. Dále by neudělení znamenalo ohrožení žalobce na zdraví a životě. Závěrem uvedl, že z uvedených skutečností dovozuje porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Úmluvy.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce

15. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Připomněl, že Alžírsko je zařazeno na seznam bezpečných zemí původu. Žalobci proto nic nebrání se v případě jakýchkoliv potíží obrátit na alžírské státní orgány se žádostí o pomoc proti anonymním výhrůžkám. Výhrůžky však samy o sobě nepředstavují naplnění žádného z důvodů k udělení mezinárodní ochrany a nedokazují, že by Alžírsko pro žalobce nebylo bezpečnou zemí původu. Žalobce tyto své problémy neřešil a nevyhledal pomoc státních orgánů. K incidentům, v rámci nichž byl žalobce zbit policií, žalovaný uvedl, že k nim došlo výhradně v souvislosti s nenahlášenými (a tedy nepovolenými) demonstracemi. Žalovaný ani v těchto případech nevyhledal pomoc státních orgánů a zároveň nevypověděl, že by byl nucen vyhledat po těchto zásazích lékařskou pomoc. I s ohledem na doprovodné skutečnosti, zejména žalobcovy cesty do Evropy a zpět, se žalovaný domnívá, že žalobce nebyl vystaven mezinárodněprávně relevantnímu pronásledování v zemi původu. Krom toho poukázal na to, že žalobce také není trestně stíhán ani z ničeho obviněn. Ostatní námitky žalovaný označil za irelevantní, týkající se spíše jiných osob nežli žalobce. Poukázal také na to, že si pro potvrzení svých domněnek žalobce neopatřil žádné podklady, ale žádá o jejich doplnění soudem. Ačkoliv se snaží o Alžírsku nastínit obraz nedemokratické země, nemá pro to žádné důkazy a relevantní zprávy, jedná se tedy spíše o domněnky a ničím nepodložená tvrzení.
16. V rámci repliky ze dne 24. 3. 2021 žalobce uvedl, že s vyjádřením žalovaného nesouhlasí. Co se týče posouzení Alžírska jako bezpečné země původu, bylo tak posouzeno jen na základě formálních zpráv. Žalovaný přehlíží zcela prokazatelné a všeobecně známé porušování základních lidských práv včetně náboženského útlaču a brutálního násilí, jež je v zemi svévolně páčáno na osobách menšinového náboženského vyznání či na osobách, které veřejně volají po demokracii a prosazují emancipaci žen. Dále považuje za nelogický požadavek žalovaného, aby se žalobce obrátil o pomoc na alžírské státní orgány. Alžírské státní orgány mu totiž nejen pomoc neposkytly, nýbrž žalobce opakovaně zastrašovaly, vyhrožovaly mu a terorizovaly jej. Zprávy o zemi původu opětovně označil za formální a neodpovídající realitě. Krom toho se žalovaný nezabýval individuálními okolnostmi projednávané věci. Závěrem uvedl, že v Alžírsku nebude schopen dosáhnout spravedlivého procesu ve své věci ani spravedlivého rozhodnutí, označil argumentaci žalovaného za spekulativní a uzavřel, že pokud žalovaný nevyvrátil jeho tvrzení, je povinen z nich vycházet.

Jednání před soudem

17. K jednání konanému dne 29. 7. 2021 se žalobce nedostavil. Obě strany při jednání setrvaly na svých procesních stanoviscích.

Posouzení věci krajským soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.

19. Soud předesílá, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a z jeho odůvodnění zřetelně vyplývá, z jakých důvodů byla žádost žalobce zamítnuta podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Soud nezjistil žádnou vadu, která by bránila soudnímu přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů, a k níž by tedy byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS, odst. 16).
20. Žalovaný své rozhodnutí založil na závěru, že žalobci se nepodařilo prokázat, že právě v jeho případě Alžírsko není možné považovat za bezpečnou zemi původu.
21. Alžírsko je podle § 2 bodu 2 vyhlášky č. 328/2015 od 23. 3. 2019 na seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné.
22. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
23. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
24. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud například v usnesení ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Azs 301/2020 - 36, bodě 11: „*Oproti jiným azylovým řízením je u řízení o mezinárodní ochraně v případech bezpečných zemí původu zdůrazněno důkazní břemeno žadatelů. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Shodný závěr Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS: „Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu - dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
25. Z uvedeného plyne, že je na žalobci, aby prokázal, že jeho situace je oproti ostatním žadatelům o mezinárodní ochranu z této země výjimečná a domněnka bezpečné země původu v jeho případě neplatí. Pakliže tedy v žalobě namítá, že žalovaný byl povinen vyvrátit jeho tvrzení, přehlíží, že nešlo o běžné řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale o řízení se žadatelem z bezpečné země původu, v němž je primárně na něm, aby prokázal, že domněnka bezpečné země v jeho případě neplatí. Žalobce však v tomto ohledu mnoho relevantních argumentů vůči závěrům žalovaného v žalobě nenabízí.
26. Žalobce tvrdil, že byl v souvislosti se svojí aktivitou pro MAK zbit policisty dne 6. 6. 2016 a dvakrát v květnu 2017, kdy měl být také policií zadržen a následně propuštěn. K tomu žalovaný

v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nebyl při zadržení vystaven nehumánnímu zacházení, v obou případech byl po několikahodinovém zadržení propuštěn. K tvrzenému bití žalovaný uvedl, že žalobce nebyl nucen vyhledat lékařskou pomoc a v jednom z případů utekl, tudíž tvrzené násilí ze strany policie zcela evidentně nedosáhlo takového stupně intenzity, aby jej bylo možno považovat za pronásledování či vážnou újmu. Nadto žalovaný zdůraznil, že žalobce nebyl nikdy trestně stíhán. S těmito dílčími závěry žalovaného žalobce nijak v žalobě nepolemizuje a soud tak nemá důvod se zabývat jejich správností [to ostatně bez vznesené námítky ani činit nemůže (§ 75 odst. 1 věta první s. ř. s.)]. Současně žalovaný poukázal na informaci MZV ze dne 16. 6. 2017, z níž plyne, že existence MAK sice nikdy nebyla státními orgány uznána, přičemž vztah alžírských orgánů k MAK se v čase mění od jisté neformální tolerance (včetně tolerance občasných studentských manifestací) až po zákazy veřejných aktivit a řádově několikahodinové zadržení jejich organizátorů. Ve zprávě se též uvádí, že za poslední roky nebyl zaznamenán žádný případ trestního stíhání členů či sympatizantů MAK. Ani tyto dílčí závěry žalobce v žalobě nijak konkrétně nezpochybňuje. Žalobce v tomto ohledu jen obecně namítl, že je nelogické, aby se obracel na alžírské státní orgány s žádostí o pomoc, když jej samy zastrášovaly. I k tomu se však žalovaný přiléhavě vyjádřil, když uvedl, že případné excesy jednotlivých osob v rámci státních orgánů jsou postihovány a žalobce se tedy měl pokusit o nápravu v rámci tamních vnitrostátních prostředků. K tomu soud zdůrazňuje, že pokud by šlo v případě žalobce o násilí policistů, které by bylo vyvolané, podporované či vědomě trpěné státní mocí, nebylo by na místě po žalobci požadovat, aby se domáhal ochrany u tamní moci, jak namítá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2020, č. j. 4 Azs 277/2018 - 60). Ze zpráv založených ve spise, zejména z informace MZV ze dne 16. 6. 2017, však nevyplyvá, že by alžírské státní orgány iniciovaly či podporovaly násilí vůči účastníkům demonstrací organizovaných MAK. Soud tak shrnuje, že žalobce jednak relevantně nezpochybnul závěr žalovaného o nízké intenzitě jemu způsobené újmy, jednak obстоjí závěr žalovaného, že se žalobce mohl a měl obrátit v zemi původu na tamní orgány za účelem vyšetření tvrzeného násilí ze strany konkrétních policistů. Soud připomíná, že Alžírsko je považováno za bezpečnou zemi původu, což znamená, že bylo primárně na žalobci, aby prokázal, že v Alžírsku přístup k efektivní ochraně neměl (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2020, č. j. 53 Az 16/2019 - 30, odst. 25).

27. Pokud jde o tvrzení žalobce ohledně výhrůzek ze strany neznámých osob, k nim žalovaný také uvedl, že samostatné anonymní telefonické výhrůžky nemohou dosáhnout intenzity odpovídající pronásledování či vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Nadto žalovaný zdůraznil, že se žalobci nic nestalo, přestože v účasti na demonstracích pokračoval. Ani s těmito dílčími závěry žalobce konkrétně nepolemizuje. Žalovaný i v tomto případě žalobci v tomto ohledu vytkl, že se neobrátil na alžírské státní orgány o pomoc, což dle žalovaného s odkazem na zprávu *Hodnocení Alžírska jako bezpečné země původu* ze dne 9. 4. 2019 učinit mohl a měl. I ve vztahu k tvrzenému pronásledování ze strany neznámých osob platí závěr soudu uvedený v předchozím odstavci, tedy že se mohl a měl obrátit na tamní orgány se žádostí o pomoc.
28. Žaloba je postavena zejména na tom, že žalobce má v České republice syna a manželku, která však odmítá opustit Českou republiku a nadto by měla v Alžírsku jako žena problémy. Napadené rozhodnutí podle žalobce zpřetrhá jejich rodinné vazby a představuje nepřiměřený zásah do jejich rodinného a soukromého života.
29. K tomu soud uvádí, že rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu (mimo zcela výjimečné případy) nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (usnesení NSS ze dne 11. 11. 2020, č. j. 6 Azs 240/2020 - 34, odst. 14). V případě zmíněných výjimečných případů je na místě zvažovat, zda není důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019 - 74, odst. 21). Toto posuzování však předpokládá, že jde již o věcné posouzení žádosti, nikoliv rozhodnutí podle § 16 odst. 2 zákona o

azyly, u něhož se konkrétní důvody pro udělení mezinárodní ochrany [tj. včetně § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu] nezkoumají (§ 16 odst. 3 zákona o azylu). Jediným důvodem pro přijetí žádosti k věcnému přezkumu může být v případě žalobce jakožto žadatele pocházejícího z bezpečné země pouze prokázání toho, že Alžírsko nelze ve vztahu k němu za bezpečnou zemi považovat. Tvrzený zásah do rodinného života tak nelze považovat za důvod pro přijetí žádosti o mezinárodní ochranu k věcnému projednání (a v kontextu soudního přezkumu důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí; blíže viz rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020 - 23, a v napadeném rozhodnutí citovaný rozsudek NSS č. j. 1 Azs 49/2020 - 33). K řešení těchto situací slouží primárně instituty dle zákona o pobytu cizinců (jedná se např. o relevantní námitku v řízení o vyhoštění, které bylo s žalobcem vedeno), nikoliv řízení o udělení mezinárodní ochrany.

30. Krom uvedeného žalobce v žalobě opakuje, že mu hrozí zatčení, bití a pronásledování. Nijak však argumentačně nevyvrací výše uvedené dílčí závěry žalovaného a nijak neprokazuje, že Alžírsko nelze v jeho případě považovat za bezpečnou zemi původu. Přestože měl obdržet mnoho dopisů a výhrůžných zpráv, žalovanému ani správnímu soudu nepředložil žádné důkazy na podporu svých tvrzení. Soud pro dokreslení situace podotýká, že ze samotných tvrzení žalobce vyplývá, že přestože měl být třikrát zbit alžírskou policií (v červnu 2016 a dvakrát v květnu 2017), a měl za to, že mu hrozí smrt, nadále v Alžírsku pobýval, v průběhu roku 2016 i 2017 se tam bez problémů vracel, v lednu 2018 se bez jakýchkoli následků podílel na organizaci další demonstrace a zemi opustil až v únoru 2018, a to opět bez jakýchkoli komplikací. O mezinárodní ochranu pak požádal až v září 2020 v reakci na to, že mu bylo v České republice uloženo správní vyhoštění, což v očích soudu snižuje věrohodnost jeho azylového příběhu (srov. např. usnesení NSS ze dne 13. 6. 2019, č. j. 4 Azs 79/2019 - 26, odst. 7) a spíše nasvědčuje závěru o snaze legalizovat si pobyt na území ČR prostřednictvím azylového řízení, k čemuž ale toto řízení neslouží (viz usnesení NSS ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 Azs 236/2020 - 28, odst. 11).
31. Žalobce dále považuje zprávy o zemi původu, z nichž žalovaný vycházel za nedostatečné a nevystihující skutečný stav v zemi. Má za to, že jde o zprávy tendenční a neaktuální. Konkrétně však neuvádí, v čem ta která zpráva již není aktuální či v jakém ohledu neodpovídá skutečnosti. Soud tak jen obecně uvádí, že žalovaný vycházel zejména ze zprávy z roku 2019 a dvou zpráv z roku 2017, přičemž v situaci, kdy žalobce ani netvrdí, že by od jejich vydání došlo k nějakému (z hlediska žalobce) významnému vývoji, má soud za to, že jsou tyto zprávy postačující. Žalovaný též spis doplnil o několik stručných zpráv ČTK z roku 2019 a 2020. Sama skutečnost, že některé podklady byly vypracovány žalovaným, resp. OAMP, neznámá, že tyto zprávy nemohou být spolehlivým podkladem pro správní řízení. Ostatně OAMP v nich vychází z řady obecně uznávaných zdrojů (neziskové organizace, tisk), které jsou ve zprávách citovány. Námitka tak není důvodná. S ohledem na absenci konkrétnějších výhrad, na výše uvedené hodnocení soudu a neurčitost důkazního návrhu, kdy žalobce obecně navrhuje, aby soud opatřil aktuální zprávy nespecifikovaných mezinárodních organizací, soud tento důkazní návrh při jednání zamítl.
32. K námitce, že žalobci měl být udělen azyl (zřejmě míněna mezinárodní ochrana) alespoň formou doplňkové ochrany či z humanitárních důvodů soud opětovně odkazuje na § 16 odst. 3 zákona o azylu, podle kterého se při zjištění existence důvodů pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné již neposuzuje, zda byly dány podmínky mj. pro udělení doplňkové ochrany (§14a a §14b) či humanitárního azylu (§ 14).
33. Závěrem soud pro úplnost odkazuje na usnesení NSS ze dne 4. 9. 2018, č. j. 2 Azs 29/2018 - 46, a ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 Azs 236/2020 - 28, a na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2021, č. j. 33 Az 54/2019 - 27, v nichž šlo o žadatele o mezinárodní ochranu, kteří se také

hlásili k hnutí MAK, přičemž i v těchto případech rozhodnutí žalovaného, který neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany, obstálo v přezkumu před správními soudy.

34. Soud dospěl z výše uvedených důvodů k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
35. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. července 2021

Karel Ulík, v. r.
samosoudce